

надъ тѣхъ тънки ездаци, изгубени въ гора отъ пики. И по едно време отъ тая върволица се отдѣли ездачъ твърде дребенъ, съ червено като ракъ лице, съ побѣлѣли мустаци и коси. Той билъ моя чича. Дребничкиятъ човѣкъ на грамаденъ конь се прекръсти, после се ржува съ нѣкои отъ посрещачитѣ българи и отмина.

Вечеръта на тоя день мама ни изми, облѣче ни и пристегна, защото тате щѣше да ни води при чича.

Въ Варна А. Страшимировъ получилъ основно и гимназиално образование, следъ което заминалъ за Швейцария да следва литература. Като се завърналъ въ България, той учителствувалъ нѣколко години въ Видинъ и Казанлъкъ, но напустналъ за винаги учителството и се предалъ всецѣло на писателство и на обществена и политическа работа — известно време е билъ и народенъ представителъ.

Първитѣ си разкази Страшимировъ написа преди 32 години, и ги издаде въ отдѣлна сбирка подъ името „Смѣхъ и сълзи“. Това сж седемъ разказа, въ които изобразява какъ страдатъ селянитѣ отъ чорбаджии и отъ лихвари, отъ семейни несгоди и нещастия. Въ повеститѣ си На кръстопътъ и Среща той рисува живота на гражданитѣ. Най-хубава негова повестъ се смѣта Есенни дни, която бѣ наградена отъ Българската академия на наукитѣ. Хубава повестъ е и Рамаданъ бегови сараи, въ която писателятъ възпѣва свободата и любовта къмъ отечеството. Нѣкои отъ неговитѣ драми като Вампиръ, Свекърва, Кжща се представиха съ успѣхъ въ Народния театръ.

Антонъ Страшимировъ живѣе въ София; той е сега на 55 годишна възраст.